

Arrest

nr. 120 753 van 17 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

- 1. de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door de burgemeester**
- 2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 14 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 19 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 november 2013 met referentnummer X

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers

Gelet op de beschikking van 30 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 juli 2013 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn minderjarige kind dat volgens verzoeker de Duitse nationaliteit heeft.

1.2. Op 19 oktober 2013 nam de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan in kennis gesteld op 8 november 2013.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een

burger van de Unie, die op 19/07/2013 werd ingediend door:

Naam: G.

Voornaam: R.

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: 01/06/1972

Geboorteplaats: Palu, (Turkije)

om volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk: bewijs ten laste in het verleden, attest van onvermogen uit het land van herkomst."

1.3. Op 29 oktober 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) die samen met de eerste bestreden beslissing betekend werd.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 1°: niet in het bezit van een geldig visum."

2. Over de rechtspleging

2.1. In haar nota met opmerkingen verzoekt eerste verwerende partij om buiten de zaak te worden gesteld voor wat betreft de tweede bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat deze beslissing werd getroffen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, zodat kan worden ingegaan op het verzoek van eerste verwerende partij.

2.2. In haar nota met opmerkingen verzoekt tweede verwerende partij om buiten de zaak te worden gesteld voor wat betreft de eerste bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat deze beslissing werd getroffen door de burgemeester van de stad Antwerpen, zodat kan worden ingegaan op het verzoek van tweede verwerende partij.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: *"Schending van het materieel motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en van Artikel 18 EG en richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht (Zaak C-200/02, zaak CHEN)"*.

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift:

“De beslissing is kennelijk onredelijk genomen omdat het niet is gebaseerd op een correcte feiten-vinding.

Het verblijf van verzoeker is totaal onterecht afgewezen.

Op de bijlage 20 wordt laconiek gemotiveerd dat verzoeker niet ten laste zou zijn van zijn minderjarig kind!

Uiteraard is dit onmogelijk.

Verzoeker dient NIET aan te tonen dat hij in het verleden ten laste is geweest van zijn minderjarig kind, noch dat hij onvermogen is.

Juist het tegendeel dient hij aan te tonen. In casu heeft hij zijn arbeidsovereenkomst en loonbrieven voorgelegd.

In dit verband kan verwezen worde naar het CHEN-arrest van het Hof van Justitie:

Zaak C-200/02

Kunqian Catherine Zhu en Man Lavette Chen

tegen

Secretary of State for the Home Department

(verzoek van de Immigration Appellate Authority om een prejudiciële beslissing)

“Verblijfsrecht - Kind met nationaliteit van lidstaat, maar verblijvend in andere lidstaat - Ouders die onderdaan zijn van derde staat- Verblijfsrecht van moeder in andere lidstaat”

Samenvatting van het arrest

Burgerschap van de Europese Unie - Recht om vrij op grondgebied van lidstaten te reizen en te verblijven - Richtlijn 90/364 - Minderjarige onderdaan van lidstaat, die is gedekt door ziektekosten-verzekering en ten laste komt van ouder die zelf onderdaan is van derde staat, over voldoende bestaansmiddelen beschikt en daadwerkelijk voor minderjarige zorgt - Verblijfsrecht, zowel voor minderjarige als voor zijn ouder, in andere lidstaat - Voorwaarden voor verkrijging van nationaliteit door minderjarige - Irrelevant

(Art. 18 EG; richtlijn 90/364 van de Raad)

Artikel 18 EG en richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht, verlenen de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een lidstaat, die is gedekt door een passende ziektekostenverzekering en ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt, het recht, met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.

Dienaangaande kan de in richtlijn 90/364 geformuleerde voorwaarde inzake toereikende bestaansmiddelen niet aldus worden uitgelegd dat de minderjarige onderdaan zelf over toereikende bestaansmiddelen moet beschikken, zonder dat hij zich kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid. Een dergelijke uitlegging zou immers aan die voorwaarde een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegen, hetgeen een onevenredige inmenging in de uitoefening van het door artikel 18 EG gewaarborgde fundamentele recht van vrij verkeer en verblijf zou vormen, aangezien deze niet noodzakelijk is voor de verwezenlijking van het beoogde doel, te weten de bescherming van de overheidsfinanciën van de lidstaten.

Voorts kan de toepassing van de communautaire bepalingen niet worden geweigerd aan belanghebbenden op grond dat de verzorgende ouder door een verblijf in een lidstaat de voorwaarden heeft geschapen waaronder haar ter wereld te brengen kind de nationaliteit van een andere lidstaat kon verkrijgen teneinde vervolgens voor het kind en voor haarzelf een recht van duurzaam verblijf te verkrijgen. Volgens het volkenrecht behoort het bepalen van de voorwaarden voor de verkrijging en het verlies van de nationaliteit immers tót de bevoegdheid van elke lidstaat, welke bevoegdheid met inachtneming van het gemeenschapsrecht moet worden uitgeoefend, en het staat niet aan een lidstaat om de gevolgen van de toekenning van de nationaliteit van een andere lidstaat te beperken door voor de erkenning van die nationaliteit met het oog op de uitoefening van de in het Verdrag voorziene fundamentele vrijheden een aanvullende voorwaarde te stellen.

(cf. punten 33, 36-37, 39, 47 en dictum)

Verzoeker moest bijgevolg NIET bewijzen dat hij in het verleden ten laste was van zijn minderjarig kind, noch moest hij bewijzen dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst!

Het middel is gegrond.”

3.2. Waar verzoeker de schending opwerpt van richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op te merken dat verzoeker niet aangeeft welke bepaling van deze richtlijn hij geschonden acht. Verder werd deze richtlijn opgeslorpt door richtlijn 2004/38/EG van het Europees parlement en de Raad van 29 april 2004. Het komt de Raad niet toe ten behoeve van verzoeker te gaan invullen welke bepaling van de

voormelde richtlijn geschonden zou zijn. Alleszins werd richtlijn 2004/38/EG omgezet in Belgisch recht in de artikelen 40 e.v. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) derwijze dat verzoeker niet dienstig kan steunen op de schending van bepalingen van de betrokken richtlijn.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

3.5. Kernvaststelling in de bijlage 20 is dat verzoeker niet de gevraagde documenten – met name een bewijs dat hij in het verleden ten laste is geweest van de burger van de Unie en een attest van onvermogen in zijn land van herkomst – heeft voorgelegd. Verzoeker betwist dit niet, maar stelt dat hij dit niet dient aan te tonen doch *“juist het tegendeel [...] aan [dient] te tonen”*, en verwijst hierbij naar zijn arbeidsovereenkomst en loonbrieven die hij heeft neergelegd. Ter ondersteuning van zijn betoog verwijst verzoeker naar het arrest Zhu en Chen (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, hierna: de zaak Chen).

3.6. De zaak Chen betrof de jonge, Ierse Catherine die samen met haar moeder van Chinese nationaliteit in het Verenigd Koninkrijk woonde. Het Hof van Justitie oordeelde dat het ontnemen van een verblijfsrecht aan Catherines moeder ieder nuttig effect zou ontnemen aan Catherines eigen verblijfsrecht. Volgens het Hof impliceert het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd immers noodzakelijkerwijs dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt en, bijgevolg, dat deze persoon gedurende het verblijf van het kind in de ontvangende lidstaat kan wonen. Het Hof van Justitie preciseert op welke minderjarige haar interpretatie slaat, met name een minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een lidstaat, die is gedekt door een passende ziektekostenverzekering en ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst.

3.7. Daargelaten de vraag of verzoeker aantoont dat hij daadwerkelijk zorgt voor zijn kind dat de Duitse nationaliteit zou hebben en of dit kind ten laste komt van verzoeker en daargelaten de vaststelling dat uit de administratieve dossiers niet blijkt dat verzoekers kind gedekt wordt door een ziektekostenverzekering, dient de Raad er, samen met de eerste verwerende partij, op te wijzen dat de omstandigheden in de zaak Chen verschillen van deze in onderhavig geschil. In casu blijkt uit het administratief dossier neergelegd door tweede verwerende partij dat de moeder van verzoekers kind de Bulgaarse nationaliteit heeft en sedert 4 maart 2010 in het bezit is van een E-kaart. Het onthouden van een verblijfsrecht aan verzoeker heeft derhalve niet tot gevolg dat het verblijfsrecht van zijn kind *“ieder nuttig effect”* zou verliezen, nu zij haar verblijfsrecht immers kan uitoefenen bij haar Bulgaarse moeder, zodat de conclusie van het Hof in de zaak Chen niet kan worden overgenomen in huidig geschil, minstens toont verzoeker – die louter op theoretische wijze verwijst naar de zaak Chen zonder deze toe te passen op de omstandigheden die zijn dossier kenmerken – niet aan dat het anders zou zijn.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.8. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”. Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een

democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoeker vormt een inmenging in hun privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden zou leven van zijn kind en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan zijn kind. Ook zij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België."

3.9. Waar verzoeker de schending van artikel 8 van de EVRM aanvoert, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

3.10. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

3.11. Verzoeker voert een louter theoretisch betoogt inzake de schending van artikel 8 EVRM. Hij toont op geen enkele wijze in concreto aan dat hij een gezinsleven leidt met zijn kind noch dat er ernstige hinderpalen zijn om dit vermeend gezinsleven dan verder te zetten in zijn land van herkomst of in Duitsland, het land waarvan het kind de nationaliteit zou hebben. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoonbaar dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot

weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoeker, die – na een eerdere asielaanvraag in 1993 in België, waarbij hij in datzelfde jaar met onbekende bestemming verdween – slechts sedert februari 2010 opnieuw op het grondgebied verblijft, toont niet in concreto aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij zijn minderjarige kind te blijven, hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt niet in dat verzoeker gedwongen verwijderd wordt, houdt evenmin in dat hij voorgoed gescheiden wordt van zijn kind. Het verhindert niet de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat verzoeker voldoet aan de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

3.12. Waar verzoeker nog verwijst naar *“de rechten op het huwelijk”*, wijst de Raad erop dat uit de administratieve dossiers niet blijkt dat verzoeker gehuwd is, minstens toont hij dit niet aan. Ook met zijn blote veronderstelling dat *“de bedoeling van de beslissing van de DVZ [...] hierin [ligt] verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren”* en de inmenging in zijn privéleven die hij hieruit afleidt, toont verzoeker niet aan dat hij in België een privéleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.13. Waar verzoeker tenslotte opwerpt dat het recht op gezinsleven van zijn kind zou worden geschon- den door de bestreden beslissingen, dient de Raad erop te wijzen dat zijn kind geen partij is in het geding, zodat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de belangen van zijn kind.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partijen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA